

CZU 821.135.1(478).09(047.53)=135.1

CLAUDIA PARTOLE: „CARTEA ESTE PRIMA MARE MINUNE A OMENIRII, IAR BIBLIOTECA – UN AL DOILEA LĂCAȘ SFÂNT...”

Raia ROGAC: Dragă Claudia, mai întâi – sincere felicitări cu prilejul recentei aniversări, pe care ai ales s-o sărbătorești anul acesta în aerul curat de la munte, dar și pentru noua calitate de membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Literatura pentru Copii și Tineret București. Firesc acest lucru, pentru că ai avut numeroase participări la saloane de carte din București și Iași, iar de la cel de pe lângă Biblioteca „Gheorghe Asachi”, cred, nu ai lipsit niciodată, culegând laurii succesului meritat.

Claudia PARTOLE: Mulțumesc! Fiecare trecere pe lângă răscrucea anilor sau, altfel zis, pe lângă moara/vârtelniță a Timpului, este un prilej de popas pentru a-ți trage sufletul și, mai ales, pentru a te uita în urmă, a face o trecere în revistă la cele trecute la Trecut și o provocare a zilei de mâine. De aceea, îmi place să fug de-acasă. Nu din teama de „urâtul care nu te lasă”, ci din dorința de-a-mi aparține. De a fi cu sine. E un fel de tabiet... De astă dată am ajuns la Broșteni, unde cândva a fost Nică a lui Ștefan a Petrei. Am încercat să mișc din loc piatra-bolovan care a doborât casa Irinucăi, dar, cum se vede, nu oricine poate s-o facă... Sunt pietre pe care, metaforic zis, le mișcă doar cei aleși a o face... Transferul la Filiala Literatură pentru Copii și Tineret București e doar o schimbare simbolică de titulatură. Oricum, rămân membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, doar că, prin această „mișcare” voi putea comunica și cu elevii – copiii, adolescenți – din Țară; voi avea o mai mare deschidere, dar, totodată, realizez că mi-am adăugat datorii, adică „poveri” și drumuri mai multe. Până nu demult, ajungeam la Saloanele de Carte de la Iași, unde am și avut primele aprecieri... Le zici lauri!? De fapt, sunt

niște mici/mari bucurii și realizări. Pentru lauri, e-he-he!, trebuie să trudești mult! Poate, o viață! Mai am mult până a mă simți împlinită. Iar ceea ce am obținut până acum a fost, cred, trufandalele creației mele. Aprecierile, de obicei, le vezi în ochii cititorilor. Și, dacă aceștia sunt micii-mari cititori, prețuirea se vede clar. Ochii sunt oglinda sufletului!

R.R.: Pentru scriitor, lectura și scriitura sunt preocupări indispensabile. Cât îi revine fiecareia din acestea din timpul prețios al Claudiei Partole?

C.P.: Sunt indispensabile aceste două pasiuni, deși mult prea diferite. Pentru mine. Bunăoară, nu-mi pot porunci: scrie! Mă frământ mult, mă zbucium, umblu supărată pe mine, mă feresc de masa de scris, răstorn casa cu josul în sus – fac orice, doar ca să nu mă apuc de scris. Iar în capul meu gândurile clocotesc. Și ține asta până explodez... Răbufnirea se poate produce ziua, dar cel mai des noaptea. Acasă sau cine știe unde mă prinde gândul-idee-mesaj. Lectura e o salvare. Un deliciu. O descoperire de lume și de sine. Pot să citesc și atunci când nu știu ce să fac cu mine. Desigur, îmi am cărțile și, respectiv, autorii mei preferați.

R.R.: Într-un recent interviu la emisiunea lui Val Butnaru „Vânturile, valurile”, Ana Blandiana mărturisea: „Nu cunosc o formă mai limpede de fericire decât cititul, simt că voi citi până la moarte”, mai specificând că „a reciti e o bucurie și mai mare decât a citi”. Pentru mine lectura e o mare plăcere de suflet. La acest capitol, ce mai ai de spus, dragă Claudia?

C.P.: De când mă țin minte, citesc. Aș considera Cartea prima mare minune a Omenirii. Mi-e milă de acei care nu citesc! N-o zic prea categoric, cu spusa altcuiva, precum că mi-ar fi frică de oamenii care nu au citit nicio carte... Chiar dacă e așa. Eu am ajuns să înțeleg că această minune, Cartea!, este cârja și bastonul singurătății! Testarea (la nivel global) s-a produs în timpul pandemiei. Niciodată, bănuiesc, nu s-a citit atât de mult. Acei care prietenesc cu cartea și-o au drept confesor, și-au dat seama de valoarea acesteia.

R.R.: Cum și când a apărut cartea în mâna copilului Claudia?

C.P.: Cred că a fost cea mai fericită clipă a copilului care descoperă lumea! Eu fiind de firea mea curioasă (calitate pe care o am până acum, o moștenesc din copilărie). Abia începusem a buchisi, eram în clasa întâi, când m-am dus la Biblioteca publică din satul meu Cotova (fostul județ Soroca), unde bibliotecară era chiar verișoara mamei. Mi-amintesc impresia care mi-au lăsat-o rafturile

ticsite cu cărți voluminoase. Și marea mea nedumerire, dar și ne-caz!, a fost faptul că bibliotecara mi-a dat cea mai subțirică carte. În sinea-mi m-am revoltat: „Și se mai crede neam!” Până acasă, făcând popas pe vreun scaun de lângă poarta vreunui gospodar, sau pe vreun trunchi rămas la marginea drumului, am citit cartea. Nu aveam răbdare să aflu ce se întâmplă cu personajele. Era povestea lui Ion Creangă *Fata babei și fata moșneagului*.

R.R.: Nu cumva te-ai întors la bibliotecă să-ți dea bibliotecara altă carte?

C.P.: Nu, dar cred că nu am dormit liniștită în acea noapte. Fie că mă gândeam la cele două fete, descoperindu-mă ba în una, ba în cealaltă (apropo, e o întrebare la care meditez până acum, înainte de somn, întrebându-mă: „Cine ai fost azi: fata babei sau fata moșului?” – „Când și cum...”, îmi răspund). Atunci, când a venit bibliotecara să deschidă biblioteca, eu, spre surprinderea ei, deja o așteptam cu cartea în brațe... Iată atunci am descoperit miracolul lecturii!

R.R.: Aveau de suferit temele pentru acasă în perioada școlară, când erai captivată total de câte vreun roman interesant?

C.P.: Au avut de suferit nu numai temele, ci și orățiile, care, fiind lăsate în grija mea – să le dau mâncare, să le torn apă, să le scot la plimbare, – erau date uitării. Mă luam cu „cetitul” și nu-mi mai aminteam de datorie. Mă scoteau din sărite atunci când se deschidea poarta și intra mama, iar ele, fiecare pre limba sa, începeau să se plângă, să mă pârască. Atunci îmi venea să le succesc gâturile întinse către mama, care le căina și le jelea: „Mititelele, chinuitele! Sunteți flămânde? A uitat de voi răutatea ceea de fată! Las-că i-arăt eu acușica!” Și ele se bucurau, și găgâiau, și cotcodăceau, și măcăiau și mai tare... Citeam mereu: noaptea și ziua, uneori și la unele lecții. Prin clasa a șasea terminasem de citit din biblioteca satului toate cărțile în limba română („moldovenească”, cum i se zicea), astfel că am fost nevoită să încep a buchisi în rusă. Nu prea aveam literatură în română pe-atunci. Până prin 1962, veacul trecut, mama primea din România revistele *Săteanca* și *Femeia*. Era abonată! Ne citea din aceste reviste... N-o să uit niciodată acele seri, duminici și zile de sărbătoare, când mama ne citea. Pe când încă nu puteam citi, îmi citea povești și tot în lectura ei am ascultat *Coliba unchiului Tom* de Harriet Beecher Stowe (tradusă *Coliba lui moș Toma*). Cred că acestea au fost lecțiile cele memorabile de îndrăgire a Cărții. Mama mea a citit până în ultimele clipe ale

vieții. Cărțile ei preferate erau: *Venea o moară pe Siret* de Mihail Sadoveanu și *Moromeții* lui Marin Preda... Cu gândul la aceste clipe minunate, dăruite mie de mama mea, vreau să îndemn părinții să le citească copiilor. Mamele pot începe de pe când sunt pe cale să devină. Citiți-i fătului, vorbiți cu el, ascultați muzică, povestiți-i despre oameni, despre viață. Orice!

R.R.: Apropo, cum îți alegeai cărțile de lectură? Dar acum? Ce recomandări ai avea pentru reprezentanții tinerei generații? Mie mi se pare că mulți dintre părinții de azi ar fi bucuroși ca măcar puțin odraslele lor să fie îmbrățișate de această minunată zăbavă...

C.P.: La început, mi se recomandau cărțile. Le alegea bibliotecara, oferindu-mi mai mult povești! Și citeam toate cărțile cu povești care-mi cădeau sub mână. De altfel, și acum îmi plac basmele diferitor popoare și seminții. Adevărat că le citesc altfel. Caut similitudini, mă bucur să descopăr multe tradiții comune, personaje. Apoi, de la o vârstă, a început să mă pasioneze literatura fantastică, de aventuri. Îmi plăceau legendele și miturile Romei și Greciei Antice... În anii de studenție, am descoperit literatura română – pe furiș (dar cu evidență, cred, la serviciile de securitate!), frecventam secția de literatură străină (limba română era considerată străină) de la Biblioteca Națională (numită pe-atunci „N.K. Krupskaja”). Acolo l-am citit pe Arghezi, Macedonski, Coșbuc, Teodoreanu, Blaga; acolo l-am descoperit pe Eliade, Ionesco, Kafka, Sartre... Organizam câte o escapadă la Cernăuți, Odessa, de unde ne întorceam cu literatură română (procurată la librăriile „Drujba”). Citeam cu nesăț – totul ce era cu grafie latină, venit din România. Aveam sete și foame de carte! Iar când apărea o carte de poezie sau proză de-a scriitorilor contemporani, alergam s-o procur. Îl citeam pe Grigore Vieru, pe Anatol Codru, pe Ion Druță, pe Vladimir Beșleagă, Vasile Vasilache, Serafim Saka, traducerile lui Alexandru Cosmescu... Prin scrisul lor, acești intelectuali au menținut și ne-au inspirat dragoste pentru valorile ancestrale... Acum sunt mai selectivă. Prefer anumiți autori, un anumit gen de literatură. Îmi place psihologia, psihanaliza. Am autorii mei preferați: Thomas Mann, Hermann Hesse, José Saramago... Vor mai fi!

R.R.: Cu bibliotecile din Chișinău ai o frumoasă relație de prietenie, în special cu Bibliotecile Naționale, fiind „curtată” și de Biblioteca Municipală „B.P. Hasdeu” cu toate filiale ei. În Programul de lectură „Chișinăul citește” ai participat de mai multe ori. Ești nu doar Omul Cărții, ci și Omul Casei, adică Omul

Bibliotecii... Punctează, te rog, cele mai semnificative momente de colaborare cu Biblioteca Municipală...

C.P.: Biblioteca este pentru mine un al doilea lăcaș sfânt, unde sufletul meu se simte bine. Cu toate bibliotecile – și municipale, dar și din raioanele republicii (acest spațiu românesc!) – mențin relații de colaborare. Sunt invitată la întâlniri cu copiii de toate vârstele, cum îmi place să zic: copii mari și mici! Pentru că scriu și pentru unii, și pentru alții. Scriu proză și poezie... Zburd dintr-un univers în altul. Și mă simt bine, doar că fiecare din acest domeniu, fie vârstă, fie gen literar, mă predispune la anumite mărturisiri și stări... Am deseori întâlniri la biblioteci. Fie în cadrul Bibliotecii Municipale „B.P. Hasdeu” cu toate filiale implicate în programul „Citim împreună”, inițiator fiind Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”. Am și eu abonament la bibliotecă, iau cărți cu împrumut...

R.R.: La Sediul Central al Bibliotecii Municipale „B.P. Hasdeu” ai avut și lansări de carte. Îmi amintesc, de exemplu, de lansarea romanului *Viața unei nopți sau Totentanz*, care a luat marele premiu al Uniunii Scriitorilor din Moldova, fiind ulterior tradus și în limba italiană. În Programul de lectură „Chișinăul citește” ai participat cu...

C.P.: ...romanele *Rebela* și *Fraierul*.

R.R.: Să trecem discuția pe un alt făgaș. Cine ți-au fost formatorii destinului, ca să zic așa, începând cu profesorii din școală și universitate...

C.P.: Am avut noroc de învățători dăruți cu har și dragoste pentru copii. Apoi, la universitate, de asemenea, am avut profesori care m-au apreciat. Din clasa a șaptea, am fost corespondent netitular la gazeta raională, unde aveam îndrumători în ale scrisului. Dar primul care m-a încurajat și mi-a apreciat creațiile în cadrul Uniunii Scriitorilor a fost Alexandru Cosmescu. Mă duceam la el și-l ascultam ore în șir. Era o adevărată enciclopedie... Multe am învățat de la Cosmescu, una din lecții fiind Dăruirea: să dai din harul ce ți s-a dat de Sus și astfel îl vei înmulți, așa cum se adaugă apa în fântână, când își potolesc setea mai mulți. Sau cum a înmulțit Iisus pâinile...

R.R.: Părinții – mama Elizaveta (Lidia) și tata Afanasie Partole – au fost agricultori? Cu mama ați scris și o carte împreună...

C.P.: Părinții mei au fost oameni simpli, mi-au transmis dragostea față de pământ, respectul pentru bunici, dar și oamenii

întâlniți în cale. Tata era foarte muncitor și-i plăcea să danseze. Eram fata tatei! Mamei i-au plăcut cărțile. Când avea o clipă liberă, citea. Mama avea un spirit mucalit și era o mare povestitoare. Vorbea în metafore. Umblam din urma ei, notându-i frazele. Iată, bunăoară, o meditație de-a mamei despre viață și moarte: „De ce s-ar mai naște omul, dacă vine în durere și suferă toată viața!? Poate, de asta plânge când se naște, dar îi prea mic pentru-a spune că-l doare. Iar când o spune, e prea mare și prea departe. Așa că merge până la capăt: ba râzând, ba sughițând!.. De multe ori mă gândesc la neamul care plânge la naștere și se bucură când moare. Tare-i înțelept acel neam!..”

R.R.: Și cartea care ați scris-o împreună cum se numește?

C.P.: *Reculegere*.

R.R.: Cine ți-a stimulat plăcerea de a scrie poezii, apoi îndemnul de a edita cărțile pentru copii?

C.P.: Cred că este cea ce mi-a fost menit, „stimularea” venindu-mi și prin învățătoarea Zinaida Ciuric-Bârlădeanu, care era conducătoarea unui cerc de creație în școală. Frecventam cercul, mai erau câțiva „mari poeți” ca și mine. Momentul impresionant, cred, a fost că, aproape în fiecare duminică, mă duceam la Zinaida Gheorghievna (așa-i ziceam) și îmi dădea un dicționar mare (era DEX-ul!), ca să caut cuvintele necunoscute. M-a avertizat să nu spun nimănui de acea „carte”. Mai târziu, am aflat că acel dicționar fusese cu ea în Siberia. Au fost deportați... Părinții ei, ea (copilă fiind) și... DEX-ul!

R.R.: Povestea Claudiei Partole este și povestea întâlnirilor încă din studenție cu mari scriitori: Alexandru Cosmescu, Alexandru Gromov, Spiridon Vangheli, ultimul fiind foarte select în alegerea învățăceilor. Zilele trecute, la onorabila vârstă de 92 de ani, el și-a luat zborul către stele...

C.P.: Și lecția recunoștinței am învățat-o... Nu pot să-i uit pe acei care m-au ghidat, fie și printr-o singură întâlnire, cum ar fi cazul scriitoarei estoniene Lili Promet, pe care am vizitat-o și am stat de vorbă ca două prietene. Eram fascinată de romanele ei *Primavera* (de altfel, apărut mai întâi în Finlanda, România, apoi în URSS), *Cine răspândește anecdote*. De asemenea, am avut o „stagiere” de o lună la Sinaia, împreună cu poeta, prozatoarea și academiciana Emilia Milicescu (autoarea monografiilor despre Delavrancea). Dumnezeu să le odihnească, nu mai sunt în viață. Despre Cosmescu am spus. Alexandru Gromov mi-a oferit câteva lectii. Cu Spiridon Vangheli vorbeam deseori despre literatura pentru copii. Am avut frumoase dialoguri cu prozatorul Gheorghe Gheorghiu, iar cu Alexei Marinat, pe care îl consider Soljenițin al Basarabiei, zilnic vorbeam la telefon...

R.R.: Cred că aceasta și este motivația faptului că mulți ani la rând, neîntrerupt, conduci cenaclul de pe lângă Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă”, aflată în aripa stângă de la parter a Teatrului de Păpuși „Licurici”. Povestește-ne succint despre cenaclu și cenacliști... Au completat careva din foștii participanți rândul scriitorilor?

C.P.: Cenaclul sau, cum l-am botezat ulterior, Salonul literar artistic „La Creangă” este un atelier de creație și de manifestare a talentului pentru cei tineri: poeți, prozatori, muzicieni, artiști plastici... Ne întâlnim, ne citim creațiile, discutăm, invităm oaspeți de onoare – oameni de cultură din toate domeniile. Moderez acest cenaclu-salon literar-artistic de trei decenii. Avem și un almanah literar *La Creangă*, unde cenacliștii (și nu doar) își publică creațiile...

R.R.: Nu ai lăsat să se odihnească penița nici în perioada pandemiei – o încercare foarte grea pentru toată omenirea... Cum îți venea inspirația? Aveai credința, ca și Solomon, că va trece și aceasta?

C.P.: Toate trec! Pandemia a venit ca o sperietoare. Ne-a testat, cum am mai zis, la capitoul singurătate. Aceasta, dacă nu știi cum s-o iei, cum s-o împaci, cum s-o îmblânzești, devine distructivă. E un vampir! Mulțumesc Bunului că mi-a dat harul, care mă ține deasupra focului, deasupra relelor – ca într-un hamac! Am scris mult, am meditat ca niciodată... În fine, m-am ales cu romanul *Straniera*, prin care am pus punct (pentru mine!) subiectului zis exodul neamului (preponderent al femeilor) la munci peste

hotare. Și am continuat tema adolescenței, abordată în romanul *Rebela* (adresat mai mult fetelor) prin cartea *Fraierul* (care îi vizează pe băieți). Inspirația îmi vine (și pe timp de pandemie îmi venea!) când vrea ea, dar se întâmplă și autoflagelarea, când mă biciuiesc. E un mister, totuși, momentul conectării la Creația Divină. Se știe doar: noi, creatorii-oameni, nu facem altceva decât repetăm Marea Creație, care s-a încheiat în a șasea zi...

R.R.: Ești o personalitate împlinită. Nu fiecăruia îi este dat să-și alcătuiască o mică bibliotecă din propriile volume, să muncească după plăcerea sufletului, chiar dacă pentru aceasta trebuie să fie în permanentă căutare de sine și de subiecte literare... Ai început cu poezia, a urmat proza și acum memorialistica...

C.P.: Încep cu ultima: memorialistica. Încă nu m-am apucat, mai am câteva datorii față de anotimpurile vieții (copilărie, adolescență...), față de satul meu, apoi... Da, am cărțile mele. Unele chiar mi-au adus bucurii. Așa cum e cu mulții copii într-o familie mare: unii sunt foarte buni, alții mai puțin. Toate mi-s dragi, că-s odraslele mele. Unora le-aș înnoi hăinuța, pe unele le-aș îmbogăți... Împlinită voi fi când nu voi mai fi și va rămâne multul-puținul adunat de mine...

R.R.: Câteva luni în urmă, la Teatrul Național „Mihai Eminescu” din Chișinău, a avut loc o întâlnire cu scriitorul Mircea Cărtărescu. În cadrul întâlnirii, Mircea Cărtărescu a reiterat că în primii ani de creație a fost tutelat de mari condeieri, unul din ei fiind chiar Nichita Stănescu, concluzionând că, spre deosebire de prezent, pe-atunci scriitorii erau mai uniți și mai prietenoși. L-am rugat să explice de ce se întâmplă așa, de ce nu se vine ca atunci în întâmpinarea tinerilor talente? Scriitorul a răspuns, cu mâhnire, că acest fenomen se întâmplă din cauza că „s-a prăbușit prestigiul omului de creație, a scriitorului”. Cu părere de rău, observăm că această „prăbușire” a cuprins și alte profesii, precum cea a profesorului, a medicului, nemaivorbind de cea a justițiarului. În multe cazuri, așa spune, s-a „prăbușit” la unii demnitatea, cumsecădenia, omenia – goana după bani îi fac pe mulți neoameni, compromițând școala, medicina, justiția, umanismul. Câștigăm bani (dar unde se duc?) și pierdem generații?! Poate că undeva și aici găsim răspunsul de ce pleacă masiv tinerii noștri peste hotare?!

C.P.: Practic, ai răspuns întrebărilor și frământărilor, dar și nedumeririlor mele, care-s și ale tale, și ale multora – de fapt, a generației, care a trăit într-un regim totalitar, unde toți erau „fericiți”

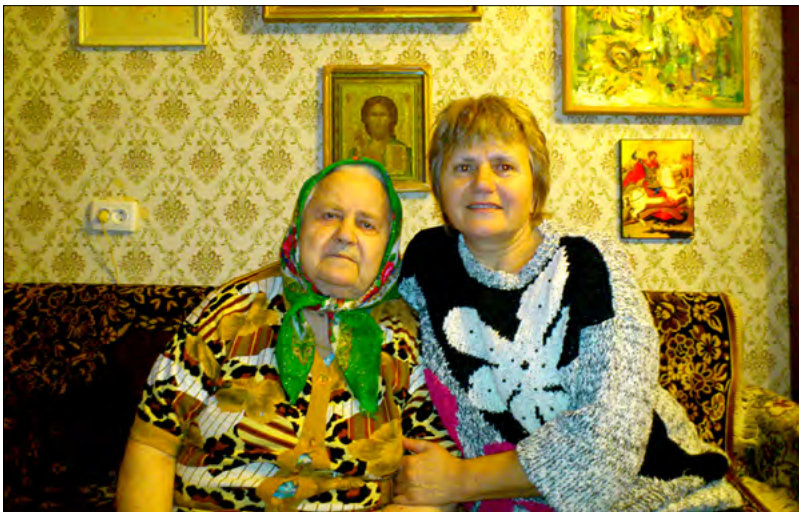
pentru că aveau un fel de sentiment al siguranței (în ziua de mâine!?). Se vehicula cu: „Nimeni nu moare de foame!” – „Toți au aceleași drepturi!” Or, tocmai această nivelare ne-a și jucat festa. Fiind aparent bine, „sătui”, în interior eram tot mai pustiiți și mai sărați. Ni se luau cu încetul toate drepturile, mai ales identitatea. Ne contopeam cu valorile străine, impuse, fără a conștientiza (unii), că ne transformăm astfel într-o masă cenușie („homo sovieticus”). Omul de creație, scriitorul (a cărui intuiție și conștientizare a adevărului funcționează mai altfel), dacă nu se conforma, dacă ridica fruntea, rămânea fără cap sau, în cel mai „bun” caz, nimerea la balamuc. Noi, cei ocupați, dacă nu am fi avut 22 de ani de respiro, apoi, dacă nu se producea destrămarea fostului imperiu, în alți o sută de ani, maximum, dispăream ca neam, cu istorie și cu limbă cu tot. Am fi fost asimilați în modul cel mai abil... Nici acum nu suntem totalmente liberi! Deși ar fi păcat să nu recunoaștem că, la nivel spiritual, s-a obținut o descătușare totală, o apropiere și o contopire sufletească cu Țara. Se putea întâmpla și minunea reînțregirii Neamului, dacă ar fi fost decisivă voința oamenilor cu simțire românească. A prevalat însă interesele meschine ale intrușilor – și de o parte, și de alta... Păcat! În privința unității oamenilor de cultură și creație... „Toate-s vechi și nouă toate...”, aș zice cu versul Poetului drag. „Alți actori, aceeași piesă...”, pentru că el a spus adevărul. Așa e, multe se repetă, dar firește că și altele noi se produc. A dat peste noi, ca un vârtej, această modernizare, tehnicizare, care, aparent și de facto, ne ajută, dar, Doamne!, cum ne

distanțează! Am impresia (dar e părerea mea!) că ne subjugă clipă de clipă. Făcându-ne dependenți și dominând sentimentele umane din lăuntruul fiecăruia. Nu mai e receptivitatea, cumsecădenia și nici omenescul de cândva. Nu se respectă valoarea, talentul, vârsta... Dar asta nu înseamnă că nu sunt oameni luminoși, oameni înțelepți, care să te sprijine, să te călăuzească. Doar că aceștia sunt parcă mai nevăzuți, mai neauziți, mai neascultați... Ai impresia că a venit la pupitrul dirijoral al Lumii un descreierat, care vrea să înfricoșeze, să dezbină, să supună, să distrugă... Și, precum ai menționat, dragă colegă, se lucrează subtil, dar și fățiș prin rețelele de socializare, prin mass-media, prin TV și prin toate sursele, care alimentează mintea și simțirea. Mă sperie gândul că, într-o bună zi, va trebui să cumpărăm aer și apă.

R.R.: Apă? Apa demult o cumpărăm... Și, din an în an, ea devine mai scumpă – și cea potabilă, și cea menajeră...

C.P.: Până când, ne mai rămâne aerul. Dar s-ar putea ca să ni se impună măști respiratorii, ochelari și căști pentru a vedea și asculta anumite imagini și informații. Doamne păzește și apără! Oricum, cred, oamenii cu rațiunea sănătoasă, cu atitudine umană și cu dragoste de cel mai bun dar dat nouă, oamenilor – Viața, vor veghea lângă hăul aflat la marginea nebuniei care tulbură mințile multora, vor sta „de veghe în lanul de seară” (apropo de avertismentul lui Salinger)...

R.R.: Și, în alt context, de veghe și la războiul din Ucraina, declanșat de mintea nesănătoasă a lui Putin...

C.P.: Da, ar fi o mare fericire ca acesta să se termine cât mai grabnic pentru toată lumea.

R.R.: Și ultima întrebare: ce aforisme și cugetări îndrăgite ne poți propune – proprii sau luate cu împrumut de la alte personalități notorii?

C.P.: Un gând. Al meu. Scriitorii sunt înainte și în urmă mergători. Previzibili și... surprinzători. Văzuți și nevăzuți. Dormiți și nedormiți. Odihniți în neodihnă. Împăcați cu neîmpăcarea și nesupunerea. Îndrăgiți și mai puțin (firesc, de toți...). Încrezători și neîncrezători că ar putea fi și nu întotdeauna... Curați și sinceri, și temerari, și devotați, și robi, și regi, și găzduitori ai Cuvântului. Și, numaidecât citiți, altfel... Sunt departe și aproape suferinzii cei mai sănătoși, viii care dau din viața lor... Mai trebuie să fie (cum altfel nu-i posibil) pregătiți pentru orice, căci menirea se dă, se inoculează, titulatura se dobândește (ușor de greu!)...

R.R.: Mulțumesc mult, dragă Claudia. A fost o plăcere să mai deschid o fereastră a sufletului tău (având în vedere că anterior am mai realizat asemenea convorbiri), să mai aflu – de fapt, să mai aflăm împreună cu cititorii – încă atâtea lucruri interesante din povestea nepovestită a Claudiei Partole.

Consemnare: Raia ROGAC